

I.

Hétköznapi imák.

1. Hétfőn reggel.

Nagy Isten, mindenható szent Felség! Felkelt a nap, felébredt álmából ez a csodálatos természet, melynek minden lény, minden tüneménye szent nevedet dicsőíti. Imádkozó érzéssel, alázatos szívvel borulunk le előtted mi is, óh nagy Alkotó, örök újjá Teremtő. Lelkünk felfrissült az édes álom hatása alatt, testünk megerősödött, hogy az új hét első napján megújult erővel és szellemmel fogjunk a munkához. Szívünk át van hatva a tegnapi nap ünnepélyességétől, a Te szent házad, a mi sionunk magával ragadó, új erőt adó szent ölelésétől. Szilárd elhatározással indulunk el az új nap által adott szent kötelességek útján, azon az egyenes és keskeny úton, amely az üdvösségre vezet. Óh segíts meg, mennyei szent Felség, hogy elhatározásunk igazi erős, törhetetlen akarat legyen, amely végeredményében diadalt arat. Őrizz meg attól, hogy testünk és lelkünk erejét valamely látványos körülmény károsan befolyásolja, de adjad mibelénk a lélek erejét, amely mindenkoron vezet bennünket.

A felkelő nap fényesen ragyog, meleg sugarakban hozza le a magasból áldott szereteted biztatásait. Ez a világ itt lenn pedig telve van csábításokkal, kísértésekkel, emberi gyarlóságokkal és sötét bűnökkel. Testi szemeinkkel látjuk a ragyogó napot, az égnek éjjente felragyogó csillagait, mind megannyi ékességeit a Te nagy világodnak; értelmi képességünkkel bele tekinthetünk a nagy mindenség csodálatos titkainak egy részébe, lelkünknek pedig a rejtett képességeivel összeköttetésbe léphetünk egy magasabb világgal: az örökkévalósággal. A Te min-

denható akaratod folytán a mi kicsinyke életünk összekötésbe kerül a Te örökéleteddel, dicsőségeddel, megközelíthetetlen szentségeddel.

Mégis a mi gyarlóságaink néha nagyobbak, mint erényeink. Sokszor szép és nagy elhatározásaink semmivé válnak; kötelességeink teljesítése előtt összeroppanunk s a reggel boldogsága és öröme az est fájdalmává és kétségbeesésévé válik. Szenvedélyeink és hiúságaink eltántorítanak az erény egyenes útjáról s a bűn mélységébe sodornak. 'Az élvezet hajszolása, a haszon keresése, a föld helytelen és túlságos szeretete elvonnak teljesen égi rendeltetésünktől.

Óh ne hagyd magukra tévedező gyermekeidet, égi Atyánk! Gyűjtsd fel a fényt, amelyet lelkünkbe oltottál, hogy annak világossága irányítsa lépéseinket. Segíts meg, hogy a nagy mindenség törvénye ne legyen elrejtve előttünk s ne törpüljünk el a mi eszményeink előtt. Vezessen minket mindenkoron szeretet, szívjóság, minden szépnek, minden jónak, minden igaznak a követése és munkálása. Vezető, lelkesítő új világot teremtő szent lelkedet küld el hozzánk, hadd vezéreljen és bátorítson minden körülmények között. Törd össze mibennünk a bálványokat, hogy lelkünkben csak a Te szentséges képed lehessen. Emelj föl a földi lét megpróbáltatásai közepette a szellemi életnek arra a magaslatára, melyen a mi nagy Mesterünk állott, aki minden körülmények között kész volt elfogadni az ígét: „Atyám, legyen meg a Te akaratod”.

Áldj meg minden jóvoltoddal: lelki és testi erővel, hittel, bizalommal és igaz reménységgel. Adjad, hogy munkálkodásunk ne legyen hiábavaló; adj sikert, adj előhaladást. Istenünk, reád bizzuk életünket, sorsunkat, ne engedd, hogy reménységünkben csalódjunk. Ámen.

Benczédi Pál.

2. Hétfőn este.

Eltelt egy nap mindenható jóságodból, áldott Isten! Kinek köszönnök meg jótéteményeidet, kinek adnánk hálát az erőért, segedelemért, ha nem tenéked? Te megáldasz akkor is, mikor nem látjuk, akkor is, midőn nem várjuk. A napi gondok elfoglalnak, önző céljaink zárkozottá tesznek s meggondolatlan gő-

günkben azt hisszük, hogy magunk törékeny erőnkkel mindenre képesek vagyunk. Midőn azonban a fáradtság súlya reánk nehezedik s az oly könnyűnek gondolt siker elmarad, midőn érezzük a magunk gyöngeségét, elhagyatottságát, feltör lelkünknek még elfeledett éneke: „Az Úr énnékem őriző pásztorom. Fűves legelőkön nyugtat engem és csendes vizekhez terelget engem. Lelkemet megvidámítja, az igazság ösvényén vezet engem az ő nevéért”. (Zsolt. 23. 1—3). E gondolat elűz minden nyugtalanságot, minden félelmet s az áldott nap leszállta után nyugodtan tekintünk a csillagos egekre. Óh igen, mert a Te örökös szereteted virraszt mi felettünk mindenkor, jó Atyánk. Ha küzködünk, ha bujdosunk a földi téreken, ha valódi békénk felbomlott s járunk ide s tova, mint űzött vad, bárhová menjünk, bárhová jussunk, mindenkor meglelhetjük a mi csendes nyugalomunkat, ha párnánk kőből való is, mint volt a Jákóbé. Égi angyalaid, hitünk eme hirnökei, mindenkor elhozzák a Te üzenetedet s a legjelentéktelenebb helyről is azt gondolhatjuk: e hely az Istennek háza, a mennyeknek kapuja.

Óh légy őriző pásztorunk ezen az éjen is, jó Atyánk. Testünk fáradt és törődött s lelkünk is elveszítette rugékonyságát. Adj erőt, adj bizodalmat és törhetetlen reménységet. Ne zavarja lelkünket az élet gondja, hanem segíts, hogy az éjjel legyen valóban a csendnek és nyugalomnak éjszakája, amely meggyógyítja a sebeket, melyeket a nappal küzdelme és fáradtsága osztályrészül jutlatott.

Adj nyugodalmat, békességet és égi áldást azoknak, akik mi hozzánk tartoznak. Családunk tagjainak, rokonainknak és barátainknak. Áldd meg imádkozó gyermekeidet, szereteted és gondviselésed legyen azokkal is, akik elfeledkeztek rólad és akiknek fogyatékán van a szeretet a szivökben. Ébreszd föl lelkünkben a hit, bizalom és szeretet erejét, hogy veled legyünk mindenkoron, éberen és álomban, életben és halálban. A Te szent fiad az Úr Jézus nevében könyörgünk, hallgass meg minket. Amen.

Benczédi Pál.

3. A hét kezdetén.

Hálás örömmel fogadjuk, szerető Atyánk, ezt az új napot: földi munkálkodásunk új szakasza kezdetét! Nem vonjuk ugyan kétségbe a te régi szolgád nyilatkozásának helyességét, amikor azt mondotta egy ilyen alkalommal: „*jobb bármely dolognak a vége, annak kezdeténél*”; hiszen őt csakugyan keserű tapasztalatok csüggeszthették el a maga számára már nem hosszú jövővel szemben, de minket egy rövid nap tapasztalata indít az örvendező vallomásra: „*Bizony elvégzi a jó dolgot, aki elkezdette bennetek!*” Mert, Te jó Atyánk, nemcsak a testi nyugalom örömét árasztottad reánk a tegnapi vasárnapon, hanem lelkünket is megvidámítottad azokban a lelki áldásokban, amelyek e munkaszünetünk alatt élveztünk. Vidám szívvel ölelhattük keblünkre családunk tagjait, akiket a heti küzdés távol tartott. Letörölhettük könnyeiket. Megerősíthettük csüggedező bizalmukat. Megsokszorosíthattuk örömeiket. És nekünk, magunknak is új erőt kölcsönzött a belátás, hogy csakugyan gond és fáradozás között volt jó lefolyniok napjainknak. Megértettük, hogy a türelem és bizalom, amelyeket bennünk a Te jóságod tartott meg, a legnagyobb áldás volt a mi számunkra.

És valóban, ez új munkahéten sem kívánunk egyebet, jó Atyánk! Hiszen amiként megértettük, hogy bizalom nélkül nem tudhattunk volna kitartani a fáradozásban, e bizalom nélkül nem remélhetünk sikert a beállott új héten sem. Most értjük igazán, hogy minden földi áldásnak csak abban van gyönyörűsége, ha saját verejtékünkkel öntöztük meg. És éppen ebben akarunk gyönyörködni eme beállott új héten is.

Óh tartsd meg hát lelkünk örömét mindenekfelett a munka és fáradozás szeretetében. Ne engedj elcsüggednünk a jutalom netaláni elmaradásában. Ne engedj lankadnunk szerető családunk hűséges gondozásában. Hagyd, hogy legyünk a szülői, testvéri és rokoni szeretet példaszerű követői. Add, hogy legyünk erősek a bántalmak és veszedelmek óráiban is, ha netalán bölcseséged ezeket ránk mérni jónak látná. Hadd legyünk ingathatatlannak abban a bizalomban, amely életünk minden eseményeit a mi jó Istenünk kezeiben levőknek és jóknak tudja s ezekért a jó Atya szolgálatát minden percben érzi és féli. Amen.

4. Kedvező hét közepén.

A milyen kedves mosolygással néz a fölébredő csecsemő édesanyja szemébe, éppen olyan lelki gyönyörrel tekintünk mi is jó Istenünk, a Te fényes napszemedbe, mely nekünk az ő tiszta rgyogásában a Te jó atyai áldásaidat tükrözi vissza. A csecsemő csak öntudatlanul érezheti az anyai kebel melegét: mi öntudatos tapasztalatban szemléljük a Te áldott napod ragyogását, amely mosolygásunkat, a mi boldog felébredésünket és a Te áldott jóságodat beszéli nekünk. A csecsemő az anyai tekintetből és a meleg emlőből, mi pedig a körülöttünk folyó életjelenségekből érezzük meg, hogy *„betelt a föld is a Te gazdagságoddal”*. A Te jó lelked gazdagsága tündöklük a naponként megújuló áldásaidban: a pihentető álmokban, a jó egészségben, a vidámító családi örömeiben, a terhek és gondok legyőzésében s mindenekfelett hitünk erejében, mely szerető gondviselésedben és jóságod örökösében mindennapon újabb bőséggel árad reánk és valóban akaratlanul énekelhetünk: *„Jó az Úr, örökkévaló az ő kegyelme és nemzedékről-nemzedékre való az ő hűsége”*.

Óh, bárcsak ilyen tiszta fényű lehetne hitünk is, jó Atyánk! De lám, örömünk és bizalmunk mellett megjelennek a félelem, a bizalmatlanság homályos felhői is. Azok láttára szomorú tekintettel kérdezzük: gazdag leszen-e vajjon új napunk is a Te áldásaidban?! Vajjon nem lankad-e el megpihent erőnk a bizonyosan megújuló terhek alatt?! És ezt kérdeztén, sietve küldjük Hozzád gyermeki esedezésünket: ne engedd ellankadni testi és szellemi erőnket, elcsüggedni munkakedvünket, megszűnni jólakaráó érzéseinket! Erősítsd meg inkább szorgalmunkat, hogy kötelelességeink hű teljesítésével, egymásiránti szeretetünk gyakorlásával üzzük el a félelem, a hitetlenség, a bizalmatlanság és aggodalom homályos fellegeit és hogy egészségünk megőrzése szent céljából tarthassuk meg ma is a Te félelmedet és gyermeki engedelmisségünket.

Mi Atyánk, stb.

5. Terhes és zavaros hét napjain.

„Hívj segítségül engemet nyomorúságodnak idején”. Nem volna szükség, Atyánk! öreg szolgád eme tanácsára figyelni, ha az életkörülmények és a természeti jelenségek is nem unszolnának e napon atyai segítséged hívására. De ime, a felkelt nap sugarai sötét felhők mögé rejtöztek. Terhes, nehéz cseppekben öntik le terhüket a meleg anyaföldön is didergő növényvilágra. A fázó és nyugtalan állatok is félénken keresik megszokott helyeiket.

Lelkünk napfénye: hitünk is ellankadva, a kételkedés és aggodás fellegei között tűnődik. Reményeinket is elhervasztják embertársaink félénk tekintetei. Szeretetünk sem talál megszokott örömet a reánk várakozó és megszokott foglalatosságban. Óh! most igazán elmondhatjuk: „Azért jött az Isten, hogy titeket megkísértene”.

És lelkünk ilyen elszomorító látványoknak közepette keseregve szeretné megkérdezni: „Valóban boldog-e hát az ember, aki kísértetet szenved?” S ami fő: azt óhajtana megtudni, vajjon nem büntetés gyanánt bocsátottad-e reánk ezeket a lehangoló jelenségeket? avagy csak felvilágosítani akarod értelmünket annak belátására, hogy így kell lefolynia a mi földi világunknak is az egymást felváltó tüneményekben?

Óh, jó Atyánk! valóban nem tudjuk elhinni, hogy mind ezen változásokat bölcseséged avagy jóságod megfoghatózásának kelljen tekintenünk. Inkább azt hisszük és érezzük: „azért jöttél, hogy minket megkísértenél, hogy ne vétkezzünk” eme szomorító hangulatban.

Bocsásd meg hát szerető Istenünk, pillanatnyi kételkedésünket. Ne engedj beleesnünk abba a kísértésbe, hogy a mi károsodásunkat akarnád e szomorú változásokkal. Sőt értesd meg ezeket úgy fognunk fel, mint amelyek utat és módot mutatnak a tökéletesedés felé haladáshoz. Értesd meg, hogy a sötét felhők, melyek az éltető napfény erejét elgyöngítik, csak arra valók, hogy lelkünk bánatát mi is hitünk belső fényével üzzük el. A zimankós szél, mely az esőt szemünkbe sodorja, csak sieltet arra, hogy a hideg tekinteteket az ő szárnyaival repítsük messze látásunk elől. Indíts arra, hogy földi munkálkodásunk bezárult helyéről vonuljunk vissza lelki világunkba

s ott, miként az erdők és mezők állatai saját fészkeikben, mi is találjunk pihenést és védelmet a Te gondviselésed hitében, újult erőt és kitartást a visszatérő napsugarak reményében és napi terheink hűséges hordozásában. Ámen.

6. Viharok és természeti csapások idején.

„*Hová mennénk uram, a Te lelked előtt*”, hogy elrejtessük panaszunkat, félelmünket és jajkiáltásunkat azok előtt az elcsüggesztő látványok előtt, amelyeket testi világunkban a Te haragos arcod gyanánt szemlélünk? Az állatvilág nyugtalan-sága, mely az űk menedékhelyükön is feltűnik rajtok; a fák és növények ellankadása, mely csak anyjok keblén talál pihenést; az erdők és mezők szakadécai, melyekből a csermely csendes folyását kizavarta a rohanó árvíz: ime a mi hajlékunkba is bekisérik rémítő képeikkel. Félelmünkben sebesen dobogó szivünkben hangosan szólnak ezek: „*a Te haragod előtt reszket a föld*”. Ime saját hajlékunkból is menekülni vágyunk abba a világba, lelkünk világába, amelyben csak Téged látván, elcsendesül siró panaszunk a Te vigasztaló szavadra: „*csak azért jött Isten, hogy titeket megkísértene, hogy ne vétkezzetek!*”

Hozzád, a Te kebledre menekül tehát lelkünk, erős hatalmu Atyánk. És itt lelkünk szeme lelked tekintetét szemlélve, megnyugtató hangodat kívánja: „*Azokból, amelyeket szenvedsz, megtanulod az engedelmisséget*”. „*Megnémulunk tehát és nem nyitjuk panaszra ajkunkat, mert Te tetted ezeket*”. Te tetted, de bizonyára nem azért, hogy minket csak büntess, hanem azért, hogy megértesd velünk a természeti törvényt: küzdenie kell egymással a világosságnak és sötétségnek, a jó és kedvetlen jelenségeknek, hogy ez a világ fejlődhessék, haladhasson. Tetted és teszed ezeket azért, hogy mi is megtanulhassuk lelki világunkban a Te félelmed és a testvéri jóság uralmát a mi lelkünk tökéletesedése céljából. Úgy van, jó Atyánk! a természeti világ eme harcában adod lelki világunk harcához a hitet, hogy ezzel legyőzzük, elűzzük a hitetlenség vihart hordozó sötétségét, miként az égi nap is, végül is elűzi a villámot és záport ontó felleget. A félénken pihegő madár- és állat-világ

nyugtalanságából küldöd lelkünknek a biztató reményt, hogy a veszteségek kárpótlásául a munkában ne lankadjunk. A zápor terhe alatt földre borult fűszál által támasztod, erősíted munka és kötelességszerető kitartásunkat, hogy csüggedés nélkül tegyük a jót embertársaink, családunk boldogítására mindenkor. A veszteségek által tanítasz lélekben is legyőzni szívünk gyarló indulatait, miként a föld újra szülő ereje újra éleszti a megzavart életerőt, hogy alkotásával más és szebb hajtásokat bocsásson a vihartördelt ágakból.

Óh, taníts hát e csapásokból minket is, lelkünk szomorúságát hitünk fényével elűzni. Serkentsd fel sokszor lankadó szeretetünket újraébreszteni magunkban a felebaráti segítség és jóindulat drága kincsét. Taníts meg bizó lélekkel hordozni a megpróbáltatás nehéz terheit. Taníts meg kitartó türelemmel várni a megszabadítás, a megvigasztalódás örvendetes napjait.

Amen.

7. Jégverés csapásakor.

Nagyhatalmu Istenünk, irgalmas jó Atyánk!

Amilyen jóleső érzéssel szemléltük alig egy nappal ezelőtt csendes árnyékban pihenve, az égi és földi jelenségeket magunk felett és magunk körül; amilyen gyönyörködtető látvány volt az égi madarak siető vonulása az űk elrejtett fészkeik felé és az erdők-mezők állatainak pihenő helyök felkeresése; amilyen andalító zenének tetszett a messze égtájról eredő fényes villámok és mennydörgések hangja, amelyet gyenge szellő a maga szárnyain hozott fülünkbe; amilyen kedves zengedezéssel szólalt meg szívünk dobogása: *„valóban édes a világ és jó a mi szemekkel néznünk a napot”*, éppen olyan megdöbbenők és elszomorítók ma azok a látványok, amelyek romlást és pusztulást jelentenek: fészkeikben remegő madarak, az éllemüket nyugtalanul kereső állatok, a még mindig pusztító villámokat és romboló jégzáport szóró fellegek, a sebesen sivítő lehűlt levegő, amelyek szívünk vérző hangjában keseregnek: *„Jaj nekünk, mert elvesztünk”*... *„megsokasítottad a villámokat, kibocsátottad a Te nyílaidat”*, amelyek mondhatni megsemmisítették munkánk gyümölcseit.

De még ezeknél a látványoknál is lesújtóbbak azok az

érzelmek, amelyek a jégeső és vihar nyomában bennünk felébredtek. Megsemmisítő érzés úgy látnunk magunk körül a szomorú valóságot, mintha ezeket a Te kimeríthetetlen hatalmad talán csak a mi saját veszteségünkre és gyöngeségünk beisméréseért, ártatlanságunk ellenére bocsátotta volna. Elménk nem találja és nem érti meg e rombolás okát. Nem tudjuk még csak gyanítani sem ezeknek a célját: mi csak valami halálos sejtelmű tanítványok módjára, az elmúlás rémületével tudunk kiáltani: *„Uram ments meg, mert elveszünk“*. És mohó vággyal hallgassuk intésedet, életöszönünk titkos sugallatát, mely a nyugodtan szendergő mester ajkáról Tőled száll felénk: *„Miért féltetek, kicsinyhitűek? „Hívjatok segítségül engemet a ti nyomorúságotok idején!“*

Óh! jöjj hát segítségünkre, irgalmas Atyánk, a meggyőződés adományával, mely e csapásokat nem saját vétkünk büntetésének gondolja, hanem hitünk forrásának és a továbbra is kitartó munka serkentőjének is ismeri fel! Jöjj segítségünkre isteni hatalmad és bölcseséged feltárásával, hogy ezek a természeti viharok csak megtisztítói az életerőnek, melyet a rombolás szelleme sok helyen azért támad meg, hogy önmagát a további rombolásra képtelenné tegye. Jöjj segítségünkre azáltal, hogy újra alkotó erődöt a termő földben megszorítva, veszteségeinket szorgalmunk segítségével kipótold. Jöjj segítségünkre azzal, hogy lelki világunkban mi is semmisítsük meg a hitetlenség, a kételkedés, a gyűlölség és szeretetlenség káros halásait. Jöjj segítségünkre azzal az örvendeztető hittel, mely mindig boldogan vallja be: *„Boldog ember, aki kísértetet szenved“*. És a boldogságot mostani kísértésünkben nekünk is kegyelmesen megadván: segíts, hogy veszteségeink mellett is segítsünk a segélyre szorultakon, szomorúságaink mellett is vigasztaljuk a szomorkodókat, lelkesítsük buzgó igyekezetünkkel a szorgalmasokat és eképpen a lelki kincsek szaporításával apasszuk társadalmi és egyházi életünkben a földi szükségeket, amelyek a mostani csapásunkban minket is megvigasztalnak a Te atyai örökösödésed által. Ámen.

8. Kedvező hét végén.

Mégis csak „*jobb bármely dolognak vége, annak kezdeténél*“, szerető Istenünk! Hetünknek is jobb az ő vége, mint volt annak kezdete. Mert a kezdetén gond és aggodás terhe nehezedett szívünkre, hogy vajjon tartósok lesznek-e örömeink, amelyeket erőnk és egészségünk épsége nyújtottak? Ha vajjon kísérni fog-e mindennapi szükségjeink kielégítésével anyagi és szellemi előhaladás is? Féltünk, ha vajjon teljesülnek-e vágyaink, hogy célt érünk, jutalmat nyerünk munkánkra?

És lám, kibeszélhetetlen jóságod nemcsak hogy megtartotta erőnket és egészségünket, de megjutalmazta munkásságunk megérdemelt jutalmát szerencsétlenségektől és kárvallásoktól. Elkezdhattuk és el is végezhattuk a jót, amit családi és társadalmi kötelességünk előnkbe irtak. Érezhattük főképpen a jótétel lelki gyönyörűségét szegény és szerencsétlen embertársaink felsegítésében. Táplálta szorgalmunkat és igyekezetünket az elgondolás, hogy „*jövevények és zsellérek lévén e földön*“, szemelőtt tarthattuk Idvezítőnk tanítását: „*nemcsak kenyérrel élünk*“, hanem igéddel is, a Te félelmeddel táplálkozva, megtalálhattuk igazi jutalmunkat és megtalálhattuk a legfőbb jót: „*aki végig megáll, megtartatik*“.

Mostan azért jó Atyánk! fogadd el gyermekí hála és köszönet gyanánt szívünk igaz örömét ilyen soknemű áldásaidért, amelyeket kibeszélni sem tudunk. És ha látod, hogy örömünk nem lehet egész, mert akaratgyengeségünk vagy tudatlanságunk hiányokat okozott: a Te nagylelkű megbocsátásoddal kötelezz el azok pótlására, nemcsak e nap és hét hátralevő óráiban, hanem megújuló időnk és jövőnk idején is. Éreztesd meg atyai tetszésedet abban és azáltal, hogy kedves adományaidat megtartod és a Te isteni parancsolataid szerint használva, magunknak csendes éjjeli nyugalmat s szeretteinknek újabb örömet szerezhessünk. Ámen.

Németh István.

9. Ima.

(Szombaton este, nyáron).

Imádandó Isten, szerető jó Atyánk! Szorgalmas munkában eltöltött hetünk utolsó estéjén gyültünk össze Neved tiszteletére, hogy Hozzád közel érezvén magunkat, lélekben és imádságban dicsőítsünk. Résztettél, Uram, e hét folyamán is azon javaidból, melyek a mulandóság határain kívül állanak és örökérvényűek, mint Te vagy. Részt adtál a földi áldásokból is, melyekre szintén szükségünk van naponként, hogy testünk táplálása után lelkiekben is Hozzád illendő készséggel jöhessünk szined elé. Felhoztad a napot, hogy áldott világossága mellett szorgalmasan dolgozva, meglássuk napi kötelességeink sokaságát s melegítő sugara által élet formálódják a halmokon és völgyeken. Adtál esőt, mikor a göröngyök megszáradtak s növény- és állatvilág szomjuhozva epedett a frissítő cseppek után. Betöltötled jóvoltoddal a földet, megmutatván újból, hogy a Te nagy jóságod és gondviselésed soha el nem fogy, soha meg nem szűnik a földön! Miképpen szólunk hát Hozzád, hogy méltó legyen tiszteletünk? Miképpen közelítsünk a Te színed látásához, hogy illendő öltözetben lehessünk? Hiszen a napi gondok között sokszor feledkeztünk meg Rólad, sokszor ragadtattunk el az indulatok, méltatlan érzések által, amikor aztán az ajak által kiejtett szó, a megfelejtkezés pillanatában elvégzett cselekvés bántására szolgált Isten, édes Atyánk, neved dicsőségének és kisebbitésére a mi emberi méltóságunknak is!

Beismerjük ezeket, mindazonáltal nem a félelem, nem a hatalom sujtolásaitól való rettegés tart fogva minket szent házadban, jó Atyánk, hanem a Te véghetetlen irgalmadban, soha ki nem fogyó szeretetedben való megnyugvás érzete az, ami betölt minket, tudva azt, hogy tökéletesek nem vagyunk, nem lehetünk, de igyekezetünk meg van azzá lenni s készségünk is a jóra, hogy így megbocsátásodat várjuk és gondviselésedet reméljük ezutánra is.

Im a nap nyugovóra hajlik, sugarai bágyadtan sülnek vissza, az est közelg, minket is pihenésre készítet a beálló sötétség. Add, hogy a jól végzett munka, a híven teljesített kötelesség tudata s a Te örökédsédben és megtartásodban való erős

hit engedjenek nekünk édes álmod, zavartalan nyugalmat. Adjad, Atyánk, szerető jó Istenünk, hogy miután letettük kezünkből a munkának eszközeit, melyekkel a mindennapi kenyér megkereséséért fáradoztunk, gondolatainkat irányítsuk ama „lelki kenyér” szerzésére, mely az Úr Jézus szerint onnan felülről, Tőled származik, s melyben bővölködnek mindazok, akik keresnek Téged, hallgatják szent igéd tanításait és betöltik akaratodat. Ezért a holnapi szent napon is vezérelj ide minket, hol oly sokszor vettük a lelki táplálékot; erősödést a hitben, kitartást a próbák hordozásában, vigaszt a szomorúságban és reménykedést jövő sorsunkat illetően. Mindezeket pedig adjad, Atyánk, nemcsak nekünk, akik jelen vagyunk, keveseknek, hanem minden mi testvérünknek a hitben, minden mi felebarátunknak a szeretetben, kik máshol vannak bár, de hasonló érzéssel élnek Irántad. Terjeszd ki felettünk s minden teremtményed felett jószágodnak szárnyát és küld el számunkra a megpihenés boldogító álmát. Könyörgünk Hozzád, Mi Atyánk, aki vagy a mennyben . . . Ámen.

Bedő Mihlós.